

ŠKYŤÁK

ŠELMOVSKÁ ŠTIKA III.
KNIHA 11

Jak zradit
dračího hrdinu

ze staroseverštiny přeložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

O AUTOROVI

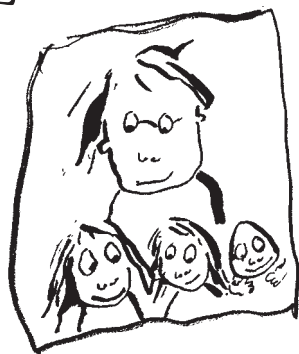
Škyták Šelmovská Štika Třetí byl báječný šermíř, zaříkavač draků a největší vikinský hrdina všech dob. Jeho paměti nás ale zavedou do časů, kdy byl ještě úplně obyčejný kluk, pro kterého nebylo vůbec snadné stát se hrdinou.

*Škyták s Odinaklem
a Bezzubkou*

O PŘEKLADATELCE

Cressida Cowellová vyrůstala v Londýně a na malém, téměř neobydleném ostrůvku u západního pobřeží Skotska, kde trávila čas psaním povídek, rybařením a pátráním po dračích. Byla vždy přesvědčena, že na ostrově nějakí draci žijí, a dodnes je nepustila z hlavy.

*Cressida Cowellová
se svými dětmi*

Text and illustrations copyright © 2013 Cressida Cowellová
First published in Great Britain in 2013 by Hodder Children's Books
Translation © 2017 Silvestr Vandrovec Špaček
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmikoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7529-543-9

*Děkuji Simonu Cowellovi,
Anne McNeilové, Naomi Pottesmanové,
Jennifer Stephensonové a Judit Komarové
za veškerou pomoc při tvorbě této knihy.*

Jak zradit dračího hrdinu

Škyťák Šelmovská
Štika III.

ze staroseverštiny přeložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

B R I O

Škyták Selmovská
Štika Třetí

Bezzubka
a Odínakel

Flegmon
ohromný

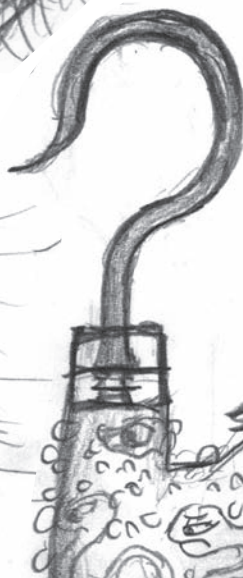

Hromůra

Rybinoha

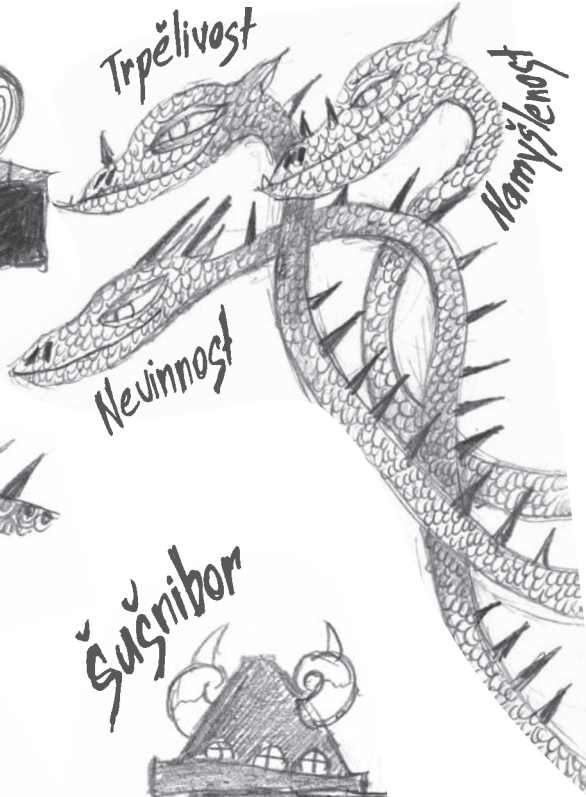
Kamikazi

Valhalina

Trpělivost

Namyšlenost

Nevinnost

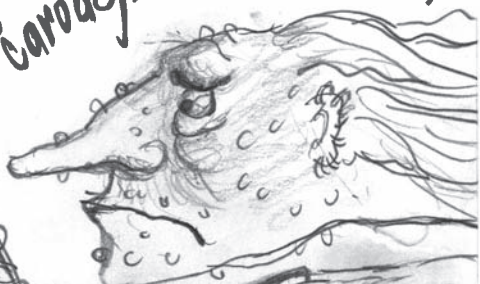
větroplach

šušnibor

Alvin
Proradný

čarodějnice Excelinora

lodstvo Dračího
cejchu

ÚZEMÍ

Vodopád

Kovářská
pláž

ZÁTOKA
ZTROSLOTANCŮ

Pěščí
písečiny
pobřeží
Prevozníková
daru

OSTROV
ZITŘEK

Hudinova
průvra

Hudinův
konec

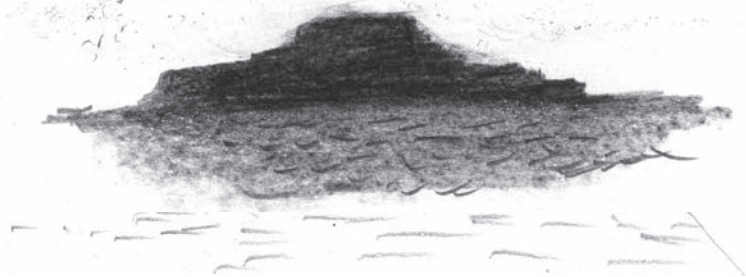

~ OBSAH ~

Prokletý ostrov Zítřek	11
Předmluva Škytáka Šelmovského Štíky III.	25
1. Tvoje máti říkala, že nemáš opouštět skrýš	30
2. „Jenom by nás zajímalo, na čí jsi straně?“	51
3. Plán se zvrtl	73
4. Pár rudých očí ve vzduchu	89
5. Kousnutí špicláka upířího	99
6. Jiná verze	117
7. Bezzubkův sen	141
8. Alvinův tajný úkryt byste nenašli ani za sto let	156
9. V Alvinově válečném krytu	170
10. Podraz a zrada	181
11. Zocelování hrdiny	202
12. Ten proradný zrádcofský zrádce	233
13. Mezitím pod podlahou...	238
14. Kamikazina lekce vyvolávání zmatku	252
15. „Zvonila jste, paní?“	257
16. „Můj zub... Kdepak je můj zub?“	278
17. Duel	287
18. Velice krátká kapitola, ve které to asi pět minut vypadá, že všechno vyjde	307
19. Všechno se zas bleskurychle zhatí	311
20. Poslední píseň Truchlovouse Trudného	325
21. Předposlední den Končin na Zítřku	343
22. Hrdinův konec za pět minut dvanáct	379
23. Poslední den	386
Doslov	390

Prokletý ostrov Zitřek

Zitřek jsme ještě nespatriili. Dosud jsme se neodvažovali se tam vydat.

Kdysi zde stávalo kvetoucí město. Na věžích stovek hradů hrdě vlály vlajky Zběsilého západu. Bylo to město zbudované otrockou prací lidí i draků, ale přesto bylo stejně jako mnoho měst předtím i potom městem krásným a věhlasným.

Před sto lety však poslední král Zběsilého západu Truchlovous Trudný provedl něco skutečně strašného.

Truchlovousův syn Škyťák Šelmovská Štika Druhý spolu se svým drakem Prchlivcem zorganizoval Velkou dračí petici, ve které otce žádal, ať propustí draky z potupného otroctví. Truchlovous ale

omylem považoval petici za povstání. Zabil svého syna svým věhlasným mečem Bouřitva a potřísnil královský trůn jeho krví.

Trůn i Zítřek byly od té doby prokleté. Město rozmetala hejna draků, kteří původně přiletěli jen mírumilovně protestovat. Sto překrásných hradů lehlo popelem, drak Prchlivec byl polapen, uvězněn v hloubi hvozdu a spoután řetězy, z nichž nebylo úniku.

Truchlovous Trudný svého strašného zločinu hořce litoval. Zapřisáhl se, že nikdo se nesmí stát dalším králem Zběsilého západu, pokud nebude lepším člověkem než on, a vymyslel proto nesplnitelný úkol. Rozesl desatero králových věcí do všech koutů známého světa.

Střežili je ti nejděsivější netvoři a draci. Jenom opravdický hrdina je mohl nalézt, zlomit jejich prokletí a stát se dalším králem Zběsilého západu.

Kdyby se přece jen někdy našel hrdina tak výjimečný, že by oněch deset věcí dokázal shromáždit, má být korunován za krále. Korunovace se ale může uskutečnit pouze v jediný den v roce, a sice ve dvanáctý den zimních Končin neboli na svá-

tek Konce, a jedině na ostrově Zítřek, na místě, kde stával trůn, u nějž zemřel Truchlovousův syn.

Rozvaliny zítřecké ostrovní pevnosti nechal Truchlovous střežit lidskými i dračími strážemi tak strašnými a hrozivými, že se to snad ani nedá popsat. Každého, kdo neoprávněně vkročí na jejich území, bez okolků zabijí.

Nyní souostroví potřebuje krále více než kdy jindy. Drak Prchlivec totiž unikl z lesního žaláře, ve kterém jej Truchlovous Trudný kdysi uvěznil. Teď lidi nenávidí a hodlá se jim krutě pomstít. Má v úmyslu celé lidstvo vyhubit.

A vítězí. Vypálil už celou severní část souostroví. Lidé se ze strachu před ním začali ukrývat v podzemí.

Nic ho nemůže zastavit. Nic kromě nového krále, protože novému králi bude sděleno tajemství desáté z poztrácených věcí – Drakokamu. Klenotu, který má moc draky navždy zničit.

Případný král smí vstoupit na Zítřek jen v jediném přesně vymezeném období roku.

Je to možné jen za úsvitu některého z tuctu dnů na samém konci roku, nazývaných Končiny.

Dnes je právě zimní slunovrat, ráno devátého z dvanácti dní Končin.

A právě teď vidíme neobyčejně vysokou postavu osamělého převozníka, který vesluje přes průliv zvaný Hrdinova průrva z děsivého ostrova Zítřek na protější břeh k Vražedným horám.

Převozníkem je druidský strážce Zítřka. Oči má ovázané páskou, kterou nemůže sejmout, dokud nebude korunován nový král Zběsilého západu. Páska přes oči vyjadřuje, že je nestranným a neošálitelným soudcem, bezbřeze oddaným svému poslání. I s páskou na očích ale nějakým nadpřirozeným způsobem dokáže vytušit, že na něj na protějším břehu čeká nějaká osoba s malou družinou. Tou osobou je Ohava Ohyzmetek.

Strážci svítla naděje. Konečně... na poslední chvíli... přichází hrdina a hlásí se o královskou korunu!

Druidský strážce má totiž obavy, že drak Prchlivec záhy vyhubí celé lidské pokolení.

Jeho člun čvachtavě přistane na Pějících písčínách pobřeží Převozníkova daru, druidský strážce rozpráhne ruce a odřiká prohlášení, tak jak to před ním každoročně činil jeho otec, praotec i prapraotec.

„Ty, kdož chceš býti králem, vstup na Zítřek, pokud si troufáš! Jen ten, kdo má královny poztráčené věci, může být korunován a přežít...“

Pak se obrátí na Ohavu Ohyzmetka a slavnostně se ho táže.

„Jsi ten, kdož chce býti králem?“

Ohava odpoví: „To jsem.“

„Jsi zvoleným představitelem všech kmenů souostroví?“ ptá se druidský strážce.

Ohava přikývne.

„Přinesl jsi dar pro převozníka?“ táže se druid.

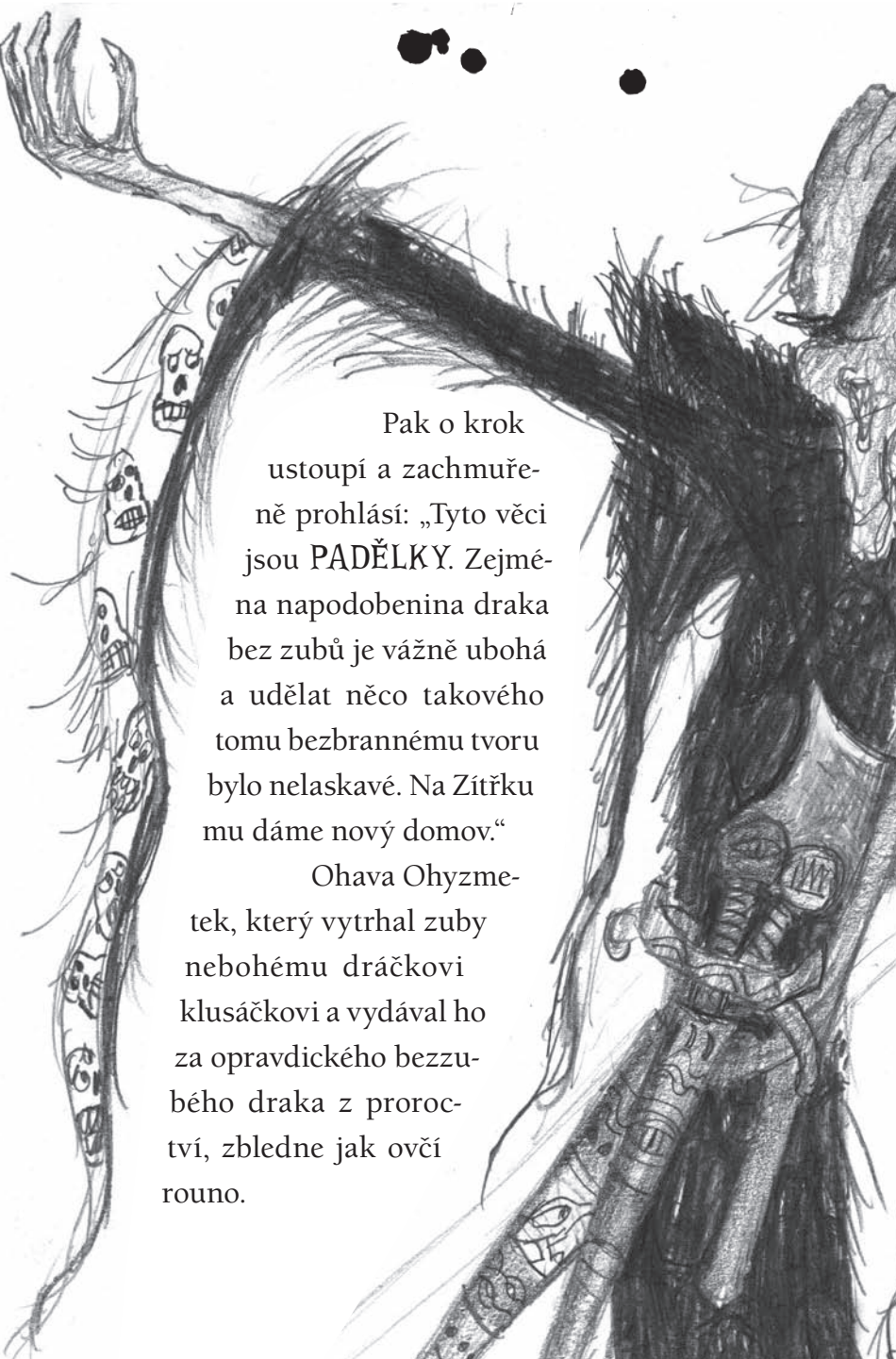
„Přinesl,“ přisvědčí Ohava Ohyzmetek.

Nato strážce slavnostně a zároveň dychtivě praví: „Tak mi ukaž královny věci.“

Ohava Ohyzmetek luskne prsty a jeho družiníci věci jednu po druhé přinášejí.

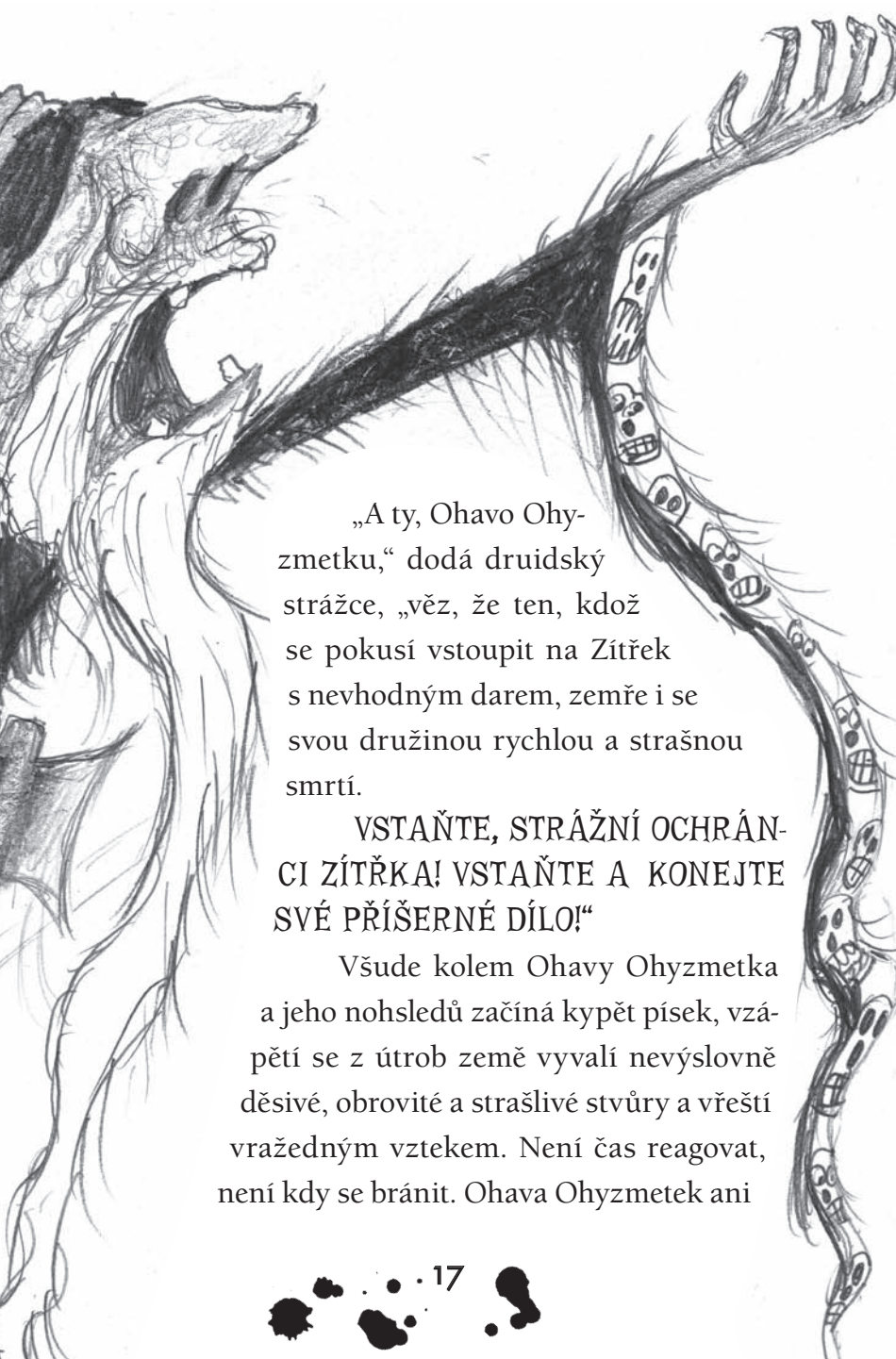
Jsou to: drak bez zubů, Truchlovousův náhradní meč, římský štít, šíp ze země, co není, srdčitý rubín, tikající věcička, klíč, trůn, koruna, Drakokam.

Ohavovi stoupenci vše rozloží na zem před druida a ustoupí. Druidský strážce přistoupí a začne si věci pečlivě prohlížet. Každou z nich uchopí dlouhými, obratnými prsty a pozorně ji ohmatává ze všech stran a úhlů, aby se přesvědčil, že je v pořádku.

Pak o krok
ustoupí a zachmuře-
ně prohlásí: „Tyto věci
jsou PADĚLKY. Zejmé-
na napodobenina draka
bez zubů je vážně ubohá
a udělat něco takového
tomu bezbrannému tvorů
bylo nelaskavé. Na Zítřku
mu dáme nový domov.“

Ohava Ohyzme-
tek, který vytrhal zuby
nebohému dráčkovi
klusáčkovi a vydával ho
za opravdického bezzu-
bého draka z proroc-
tví, zbledne jak ovčí
rouno.

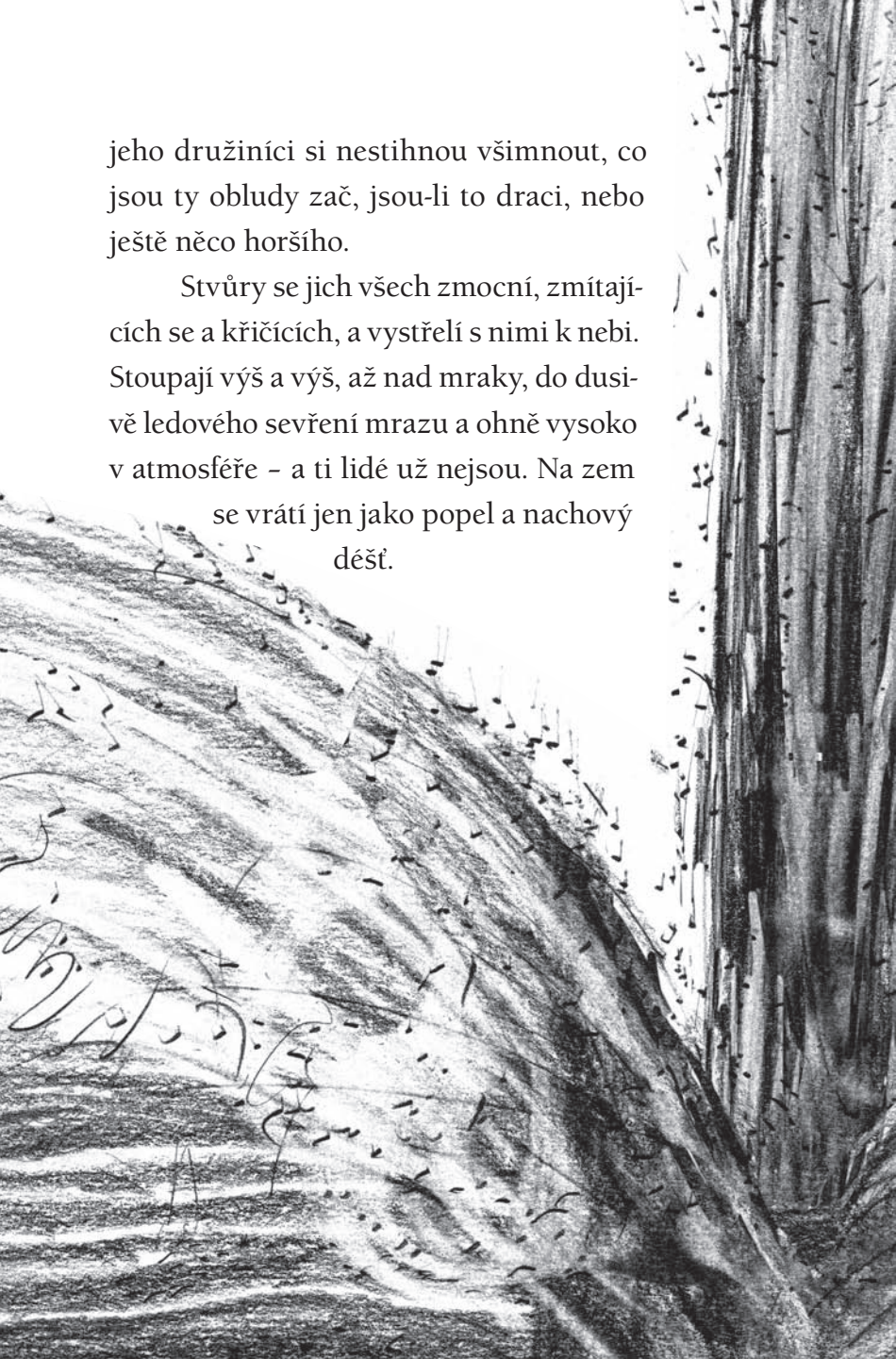
„A ty, Ohavo Ohy-
zmetku,“ dodá druidský
strážce, „věz, že ten, kdož
se pokusí vstoupit na Zítřek
s nevhodným darem, zemře i se
svou družinou rychlou a strašnou
smrtí.

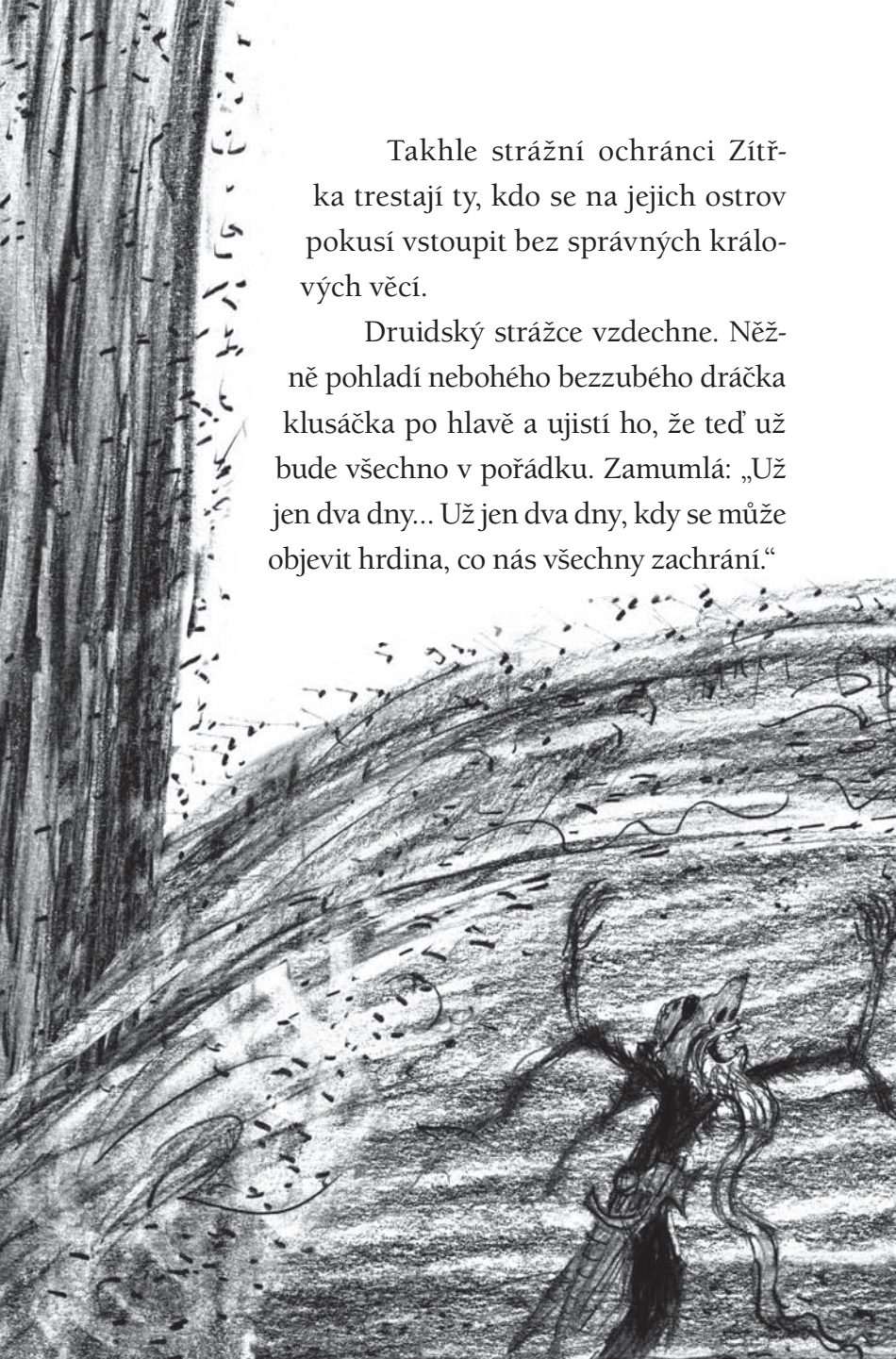
**VSTAŇTE, STRÁŽNÍ OCHRÁN-
CI ZÍTŘKA! VSTAŇTE A KONEJTE
SVÉ PŘÍŠERNÉ DÍLO!“**

Všude kolem Ohavy Ohyzmetka
a jeho nohsledů začíná kypět písek, vzá-
pětí se z útrob země vyvalí nevýslovně
děsivé, obrovité a strašlivé stvůry a vřeští
vražedným vztekem. Není čas reagovat,
není kdy se bránit. Ohava Ohyzmetek ani

jeho družiníci si nestihnou všimnout, co jsou ty obludy zač, jsou-li to draci, nebo ještě něco horšího.

Stvůry se jich všech zmocní, zmítajících se a křičících, a vystřelí s nimi k nebi. Stoupají výš a výš, až nad mraky, do dusivé ledového sevření mrazu a ohně vysoko v atmosféře – a ti lidé už nejsou. Na zem se vrátí jen jako popel a nachový déšť.

Takhle strážní ochránci Zítřka trestají ty, kdo se na jejich ostrov pokusí vstoupit bez správných králových věcí.

Druidský strážce vzdechne. Něžně pohladí nebohého bezzubého dráčka klusáčka po hlavě a ujistí ho, že teď už bude všechno v pořádku. Zamumlá: „Už jen dva dny... Už jen dva dny, kdy se může objevit hrdina, co nás všechny zachrání.“

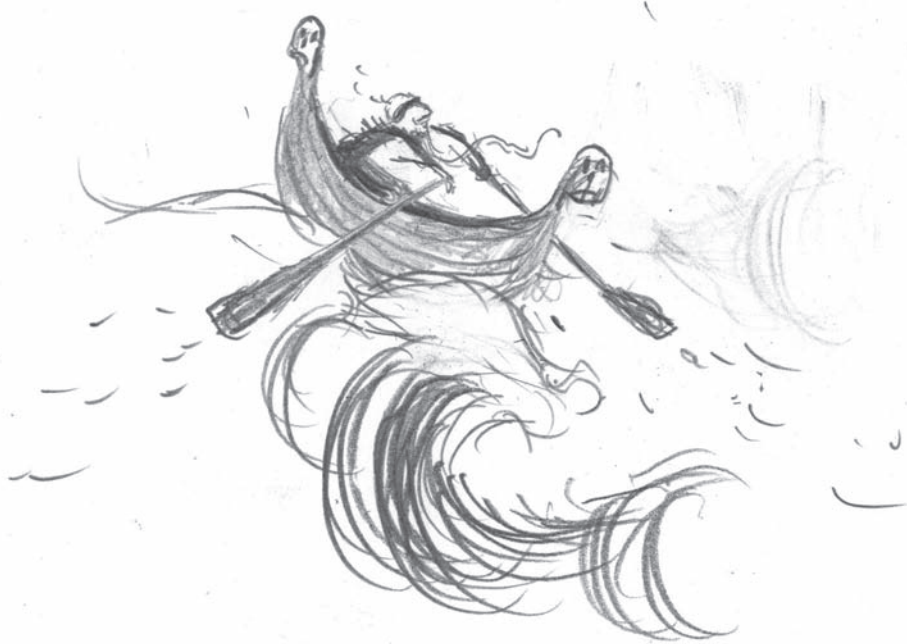
Unaveně vleze zpět do člunu. Vlastně ani nečeká, že se pravý hrdina objeví. Proč by měl? Tenhle rituál se tu opakuje každoročně už devadesát devět let a nikdo ještě nebyl hoden královské koruny. Stařec začne znaveně veslovat zpět k Zítřku.

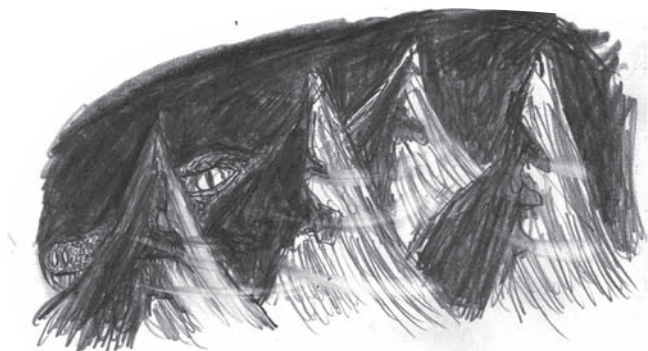
Ještě po dva dny bude vyzývat hrdiny a hrdinky, aby se o korunu přihlásili. Pokud hrdina nedorazí ani jedenáctý den, poslední den před svátkem Konce, pak už bude pozdě. Pravidla stanovená Truchlovousem před sto lety nelze porušit. Zítřek se opět uzavře na celý další rok.

A za rok bude DOOPRAVDY POZDĚ. Drak Prchlivec už tou dobou bude příliš mocný. Letos je poslední šance.

Do jedenáctého dne Končin se musí objevit hrdina se všemi poztrácenými věcmi a přihlásit se o trůn...

... jinak je vše ztraceno.

PŘEDMLUVA ŠKYŤÁKA ŠELMOVSKÉHO ŠTIKY III., POSLEDNÍHO Z VELIKÝCH VIKINSKÝCH HRDINŮ

Poslední dva svazky mých pamětí se celé odehrávají v rozmezí pouhých několika desítek hodin, během posledních čtyř dní Končin, a upozorňuji vás předem, že jsou vůbec nejtemnější a nejděsivější a psaly se mi ze všech svazků nejhůř. Bylo mi tehdy čtrnáct let a čelil jsem jednak Truchlovousovým strážným ochráncům Zítřka a jednak nesmírné síle a hněvu draka Prchlivce.

V těch dobách drakům hrozilo vyhubení.

Barbarské souostroví tenkrát zachvátila válka, draci a lidé se snažili navzájem vyhladit a mně usilovali o život jak strašliví dračí vzbouřenci, tak čarodějnice s Alvinem Proradným.

Vzpomínám na toho bledého, hubeného čtrnáctiletého kluka, kterým jsem tehdy byl, a mám o něj hrozný strach. Ještě totiž ani netuší, co všechno ho čeká. Žije v časech té příšerné války, takže už viděl spoustu umírání, ale doposud neztratil nikoho

blízkého, nikoho, koho měl skutečně rád. Začíná chápat, co znamená nést břemeno viny a zodpovědnosti velitele. Ale ještě se nesžil s tím, že toto břemeno je jeho osudem.

Podaří se mu draky nakonec zachránit?

Tak rád bych mu pomohl.

Chtěl bych se natáhnout přes propast času a prostoru a hvězd a vzít ho za ruku, aby na to nebyl sám. On však samozřejmě žije v té daleké zemi jménem minulost, a i kdybych křičel sebevíc, neuslyší mě.

Ted', coby staříčkový kmet, který se ohlíží za životem, konečně chápu, proč ta doba byla tak temná, a rozumím, jaký to mělo smysl.

Výjimečné věci vznikají jen z lásky a z utrpení.

Skvělý meč musí být vyroben z té nejlepší oceli. Ale opravdu skvělým se meč stane až díky tomu, co se s ním děje *poté*, co byl ukut.

Říká se tomu zakalit či zocelit meč.

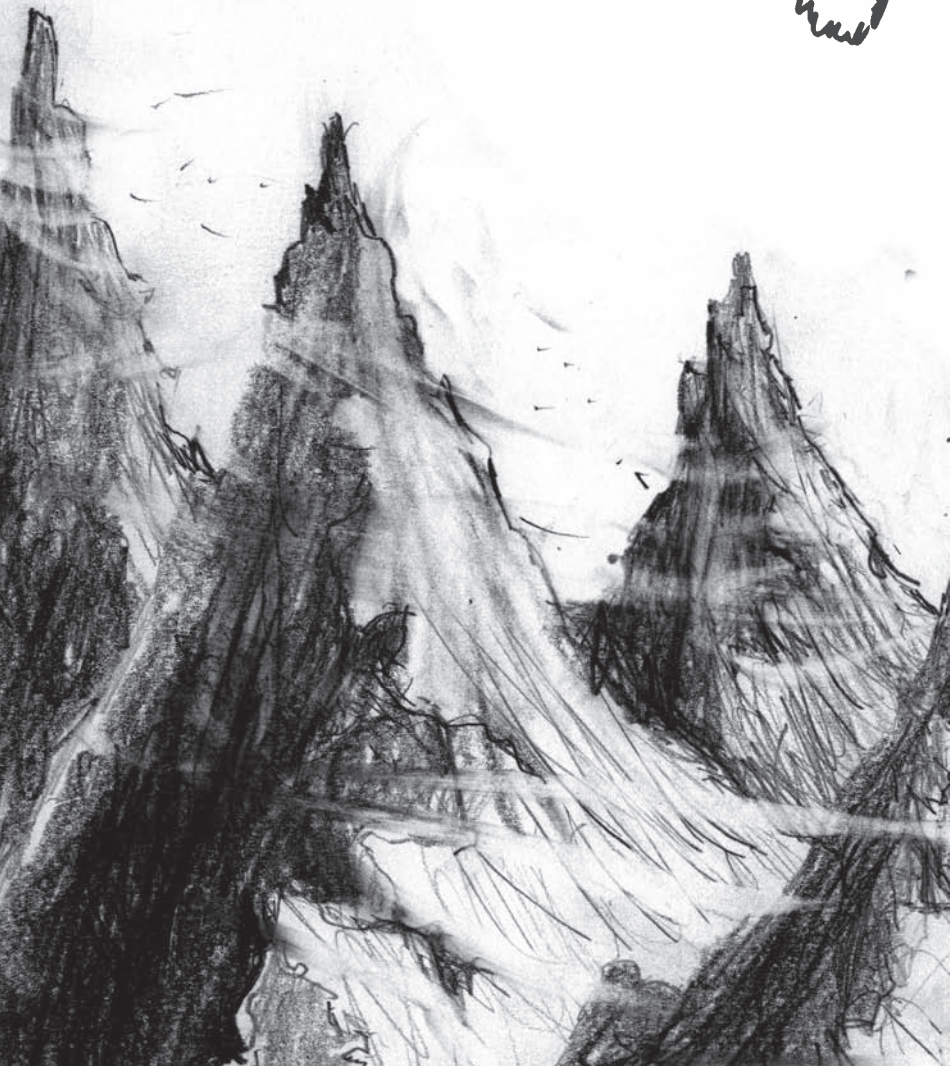
Nejprve meč vykovou do požadovaného tvaru údery kladiva. Vrazí jej do prudkého žáru kovářské výhně, aby změkkl, a pak jej zas rychle ponoří do vody, kde ztvdne. Čím je výheň žhavější a plameny prudší, tím tvrdší a lepší nakonec meč bude.

Přitom se z meče může stát výjimečná zbraň -
ale může jej to i zničit.

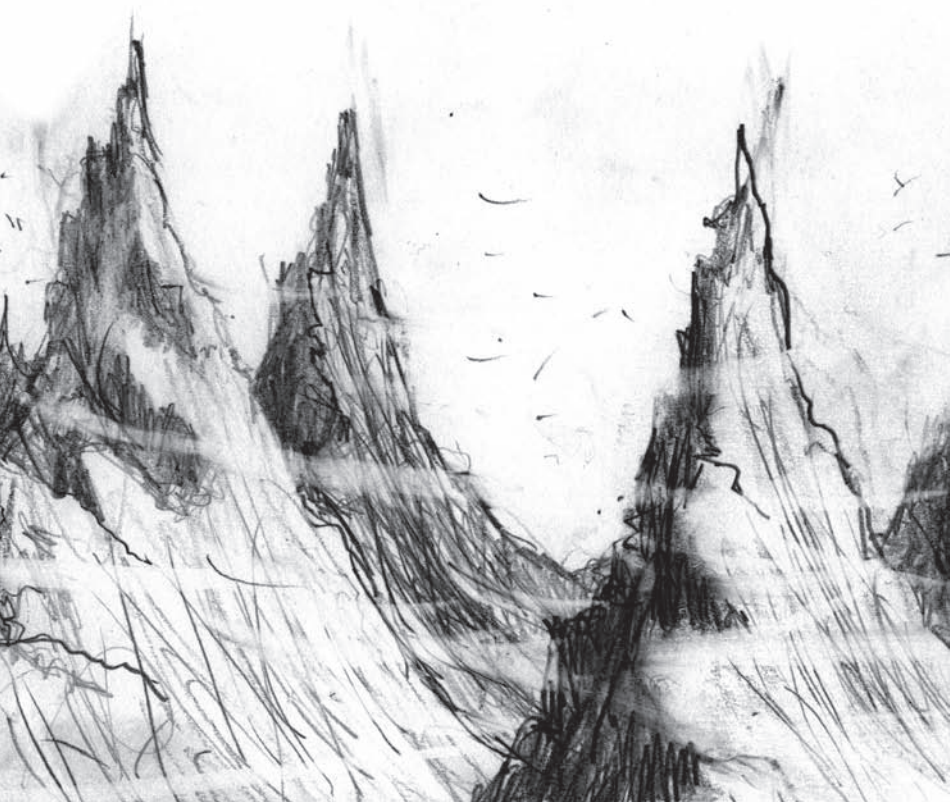
Něco podobného by se dalo říct i o tom, jak
vznikají hrdinové.

PO

Moc!

1. TVOJE MÁTI ŘÍKALA, ŽE NEMÁŠ OPOUŠTĚT SKRÝŠ

Ve Vražedných horách byla mlžná a chladná noc.

Noc jak stvořená pro zradu.

V oněch časech války by lidé v lesích Vražedných hor vůbec neměli být. Kdyby dračí vzbouřenci zachytili byť jen *náznak*, že se v mlžném oparu horských průsmyků mezi ohořelými kmeny stromů pohybují lidé, vystopovali by je a na místě zabili.

Kdesi hluboko v lese, daleko od jakékoliv pomoci však křičel vyděšený lidský hlas: „*Pomoc! Pomoc! Pomoc!*“ A drobná skupinka statečných, leč bláhových lidí a draků se mu vydala pomoci.

PoMoc!

Po

Moc!

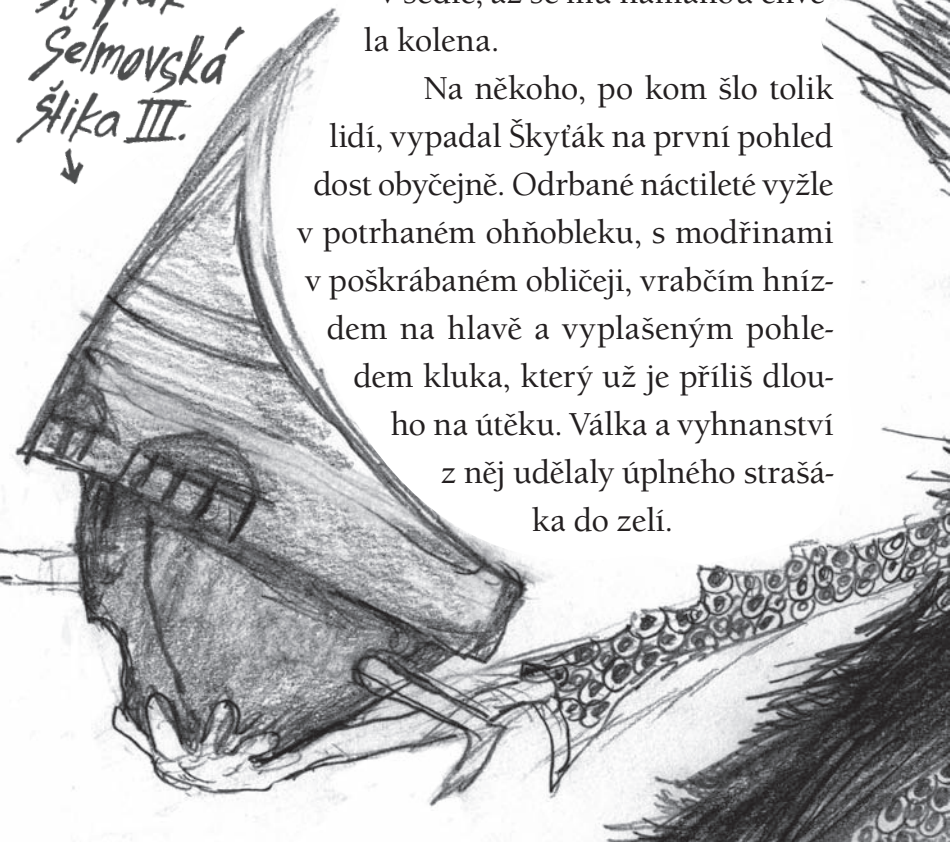
Škyták Šelmovská Štika Třetí seděl na hřbetě stína smrtícího a letěl tak nízko nad korunami stromů, že jak drak zvolna mával křídly, tu a tam škrtal o nejvyšší větévky.

Stínové smrtící jsou chameleoni, takže ta krásná trojhlavá saň měla úplně stejnou barvu jako noční obloha – nechyběly ani hvězdy, pomalu ubíhající po lesklých bocích.

Škyták se vši silou držel v sedle, až se mu námahou chvěla kolena.

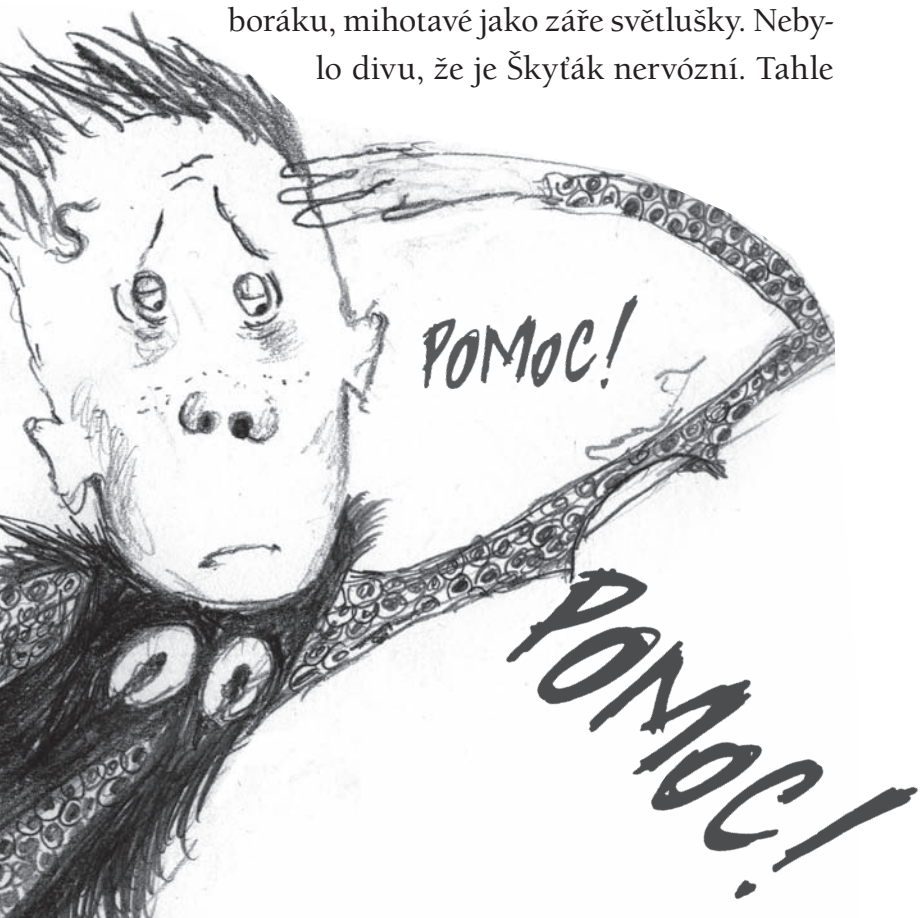
Na někoho, po kom šlo tolik lidí, vypadal Škyták na první pohled dost obyčejně. Odrbané náctileté vyžle v potrhaném ohňobleku, s modřinami v poškrábaném obličejí, vrabčím hnízdem na hlavě a vyplašeným pohledem kluka, který už je příliš dlouho na útěku. Válka a vyhnanství z něj udělaly úplného strašáka do zelí.

Škyták
Šelmovská
Štika III.
↓

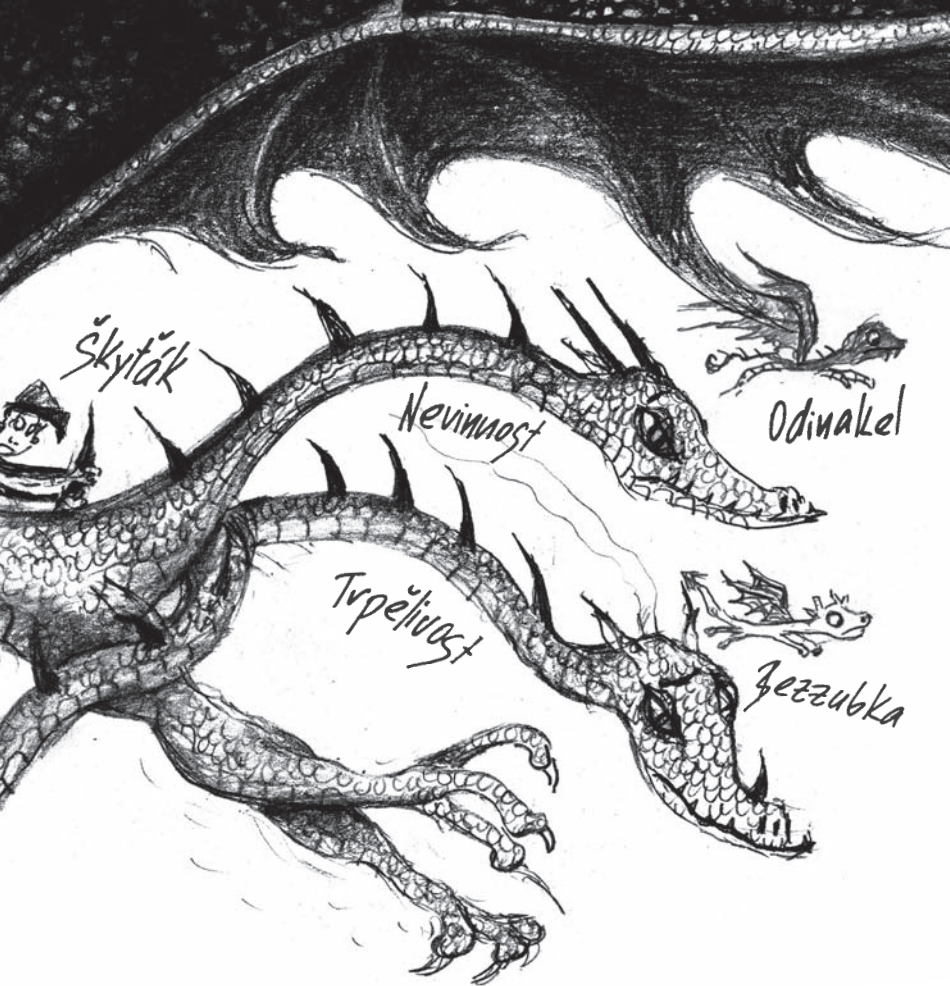
V ruce držel tasený meč, uši mu zaléhaly skučením mrazivého větru, až mu v nich zvonilo, srdce mu tlouklo jako o závod a neustále se vykláněl přes stínovo křídlo, aby viděl na zčernalou pustinu pod sebou. Snažil se zjistit, odkud se ten srdceryvný křik ozývá.

„*Pomoc! Pomoc! Pomoc!*“ nepřestával ječet hlas. A pak před nimi hluboko v lese zablikalo světlo táboráku, mihotavé jako záře světlušky. Nebylo divu, že je Škyťák nervózní. Takle

sežehnutá, vypálená krajina byla územím draka Prchlivce a dračích vzbouřenců a Prchlivec pásl nejvíc ze všeho právě po Škyťákově hlavě. Slavnostně vyhlásil, že ho dostane, i kdyby měl spálit na popel celý svět. Zapřisáhl se,

že před ním chlapec nebude v bezpečí na žádné skále, ostrově, útesu ani v jeskyni. Následky Prchlivcovy zběsilé honby za Škytākem byly všude kolem dobře patrné na seškvařeném, zmrzačeném zemi, orvaných pahýlech stromů, ohořelých troskách spalených skalisek.

„No pro Thórovy rány,“ zašeptal Škyťák svému kamarádovi Rybinohovi, který seděl na stínovi smrtícím hned za ním.

Rybinoha byl snad ještě vychrtlejší a odrbanější než Škyťák. Na špičce nosu mu jen tak tak držely popraskané brýle. „Tady by nás mohli roz-sápat vzbouření draci! Tvoje máti říkala, že ZA ŽÁDNOU CENU NEMÁŠ OPOUŠTĚT SKRÝŠ,“

protestoval Rybinoha. „Musíme se skrývat už jenom dva dny – potom, den před svátkem Konce, se máme na Pějících písčinách pobřeží Převozníkovu daru setkat s ostatními válečníky dračího cejchu. NIC jiného dělat nemáme. Tvoje máti říkala, že všechno ostatní zařídí...“

„Ale co kdyby v tom lese byl někdo z nás?“ namítl Škyták.

„Jasně,“ uznal Rybinoha a rozechvěle sevřel jílec meče. „Já vím, že máš pravdu... Akorát je to tu fakt strašidelné...“

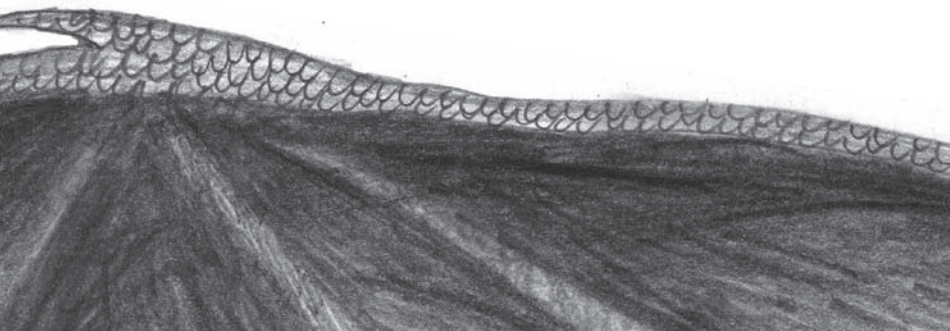
Škyták i jeho dva lidští přátelé byli bledí jako stěny, protože už měsíc neviděli denní světlo. Za celou tu dobu teď byli poprvé venku. Jídlo a dřevo na oheň jim zvenčí na střídačku nosili jejich draci. Nyní se deset členů Společenstva dračího cejchu vykradlo ven z bezpečí úkrytu a vydalo se za vyděšeným lidským hlasem v dálce.

Jak se přibližovali k blikotavému světýlku ohně, zoufalé volání bylo blíž a blíž a k hrůze v onom hlase nebylo možné zůstat hluchým. Co se tomu člověku muselo dít, že tak ječel?

„Pomoc! Pomoc! Pomoc!“

Volání člověka k člověku se nedá ignorovat.

Škyták se zadíval na stromy pod sebou a polkl. Kdysi tu dýchal živoucí les. Teď tu bylo ticho jako

v hrobě a kolem se rozprostírala jen pustina se-
žehnutá na uhel prudkostí Prchlivcova hněvu.

Třetím člověkem na hřbetě stína smrtícího byla
drobná a bojovná Zbojnice jménem Kamikazi, jejíž
účes budil dojem, že na jejím temeni měla až do ran-
ných hodin večírek rodinka přehnaně temperament-
ních veverek.

„Ale no tak, Rybinoho,“ šeptala Kamikazi a ve-
sele si pohvizdovala. „Víš přece, že to udělat musí-
me. A navíc *já* se docela ráda trochu protáhnu – už
jsme se v té skrýši krčili hrozně dlouho.“

